



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
Iesv De Adoratione In Spiritu Et Veritate Libri Quattuor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XIV. Quòd oporteat iugiter meminisse Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

Deus tam bonus est, vt superfluat illi bonitas ad maiorem voluntatem, quàm tuam & omnium Seraphinorum: cur tuam vnã humanam voluntatem coarctas, occupans illam te ipso, quasi in dimidio sui posset satisfacere, ac sufficere infinitati diuinæ? Non vacat diligere aliud, nec se, si Deus diligendus est. Accipe, Domine, amorem meum totum; accipe voluntatem totam meam: nec amittam hanc felicem commutationem, vt pro pessimâ voluntate meâ fruam optimâ voluntate tuâ.

CAPVT XIV.

Quòd oporteat iugiter meminisse Dei.

QVomodo potes, ô ingratus spiritus, aliquando obliuisci Dei, qui semper meminit tui, quasi reliquorû oblitus esset, & tu vnica res sua; qui semper tibi attendit & tua, & in dulci memoriâ scribit, quidquid boni feceris? Magnus fauor putatur, si terrenus Rex meminerit alicuius, aut admittat ad suam præsentiam: & ego non æstimo quòd cælestis Rex numquam obliuiscatur mei, nec absit? Æger solatium sumit, si aliquis inuisat: cur anima ægra & misella non exultat, quòd Deus perpetuò illam videat, & consideret? Si semel Princeps oculos iniiciat beneuolè in famulum,

famulum, lætatur; & ego, Domine, non exulto, quòd numquam oculos tuos auertas à me, nec manus separet, in misericordiâ erga me occupatus & intentus. Properant & currunt homines, vt Regem temporalem in transitu conspiciant; & ego te Regem æternum præsentem, & manentem, non considero. Vt videant monstrum, solliciti sunt homines, & impendunt pretium; & ego gratis non attendo pulchritudinem cæli & terræ, in quam desiderant Angeli aspicere. Regina Saba tot itinera peregrinata est, vt Salomonem semel videret; & ego te Deum tam vicinum, vt in me habites, non specto. Si mancipium mihi ministraret poculum aquæ, respicerem in faciem; & te Dominum Angelorum perpetuò seruientem mihi in cunctis, & pro me implentem omnia benedictione, nolo aspicere, & cesso benedicere. O Domine, qui operaris omnia in omnibus pro me, quomodo pro te non operor modò, sed nec recordor tui? O amantissime Deus, quid aliud cum hoste capitali facerem quàm tecum soleo facere, nolens te respicere obuium mihi, & toties obuium; amorem meum exigentem tot beneficiis & obsequiis?

O quoties mihi Deus ades, & te nolo semper videre! Essentia tua me penetrat, plusquam punctum crystalli penetrat radius solis, plus-

plusquam anima imbibita est in corpore. Præsentia tuæ sapientiæ mihi prospicit & attendit per se, ne quid mihi desit; & si quid boni faciam, vt remuneres: nec hoc confidis dumtaxat Angelis internuntiis, & relationi; sed per te ipsum me totum circumspicis. Potentia tua me sustinet in vlnis, vt nutrix aut mater filium dilectum: & quia hæc officia, esse in me, videre me, sustinere me cum sum, necessaria sunt, & annexa immensæ diuinitati tuæ, voluisti bone IESV, vt præsentiam voluntariam tibi deberem; ac in vno modo quo abesse poteras, & erat necesse abesse, inuenisti modum, vt etiam mihi præsens esses in Corpore tuo sanctissimo, vt corporaliter & spiritualiter adesses mihi. O anima ingrata, cur non referes gratiam tam amantissimo Domino? & si quidem corpore non potes semper assistere huic diuino Sacramento, spiritu saltem & cogitatione ne obliuiscaris tam benefici Domini in te habitantis.

Reuerere, ô anima, te ipsam, & sacrarium mentis tuæ; vbi habitat Deus per gratiam, cuius nunc consors fortasse es, & væ tibi si non es, vbi diuinitas participatur. Materias inanimas, quas Christi Sanguis contingit, veneramus, & meritò: sed cur non etiam spiritus & animæ tuæ partem, vbi Spiritus sanctus diffusus est? Ante aram, vbi est Corpus
Christi

Christi Domini desideratissimum, nihil indecorum audeamus facere: nec ante te audeas, quia mens tua, ut potes sperare, per gratiam est altare & thronus Dei, ibi residentis maiori cum voluptate quam in sacrariis aureis. Quam compositus & attentus curas esse cum suscipis Corpus Christi; similem modestiam, similem decorem semper serua, cum Deus hospes tuus sit, non intra corpus tuum tantum, sed intra animam. Si cum Christi Corpus hospes est corporis tui, tam decenter te habes; non debes amittere gravitatem, cum Spiritus Dei incola sit spiritus tui, cum Pater & Filius ad te venerunt, & mansionem apud te fecerunt.

Siue palam, siue clam, idem sis: Deus te videt, Deus iuxta est, Deus intra te est, Deus tecum est. Si Christus de caelo veniret ad te visibiliter, cum solus in cubiculo esses, an coram illo immodeste sederes aut iaceres? an potius reuerens, humilis, compositus, contremiscens esses? Ecce Diuinitas tecum est, non minora officia illi sunt debita. Diuinitas praesens est, non vno modo, sed pluribus, te implendo & circumambiendo infinitam suam essentiam, velut oceanus spongiam; te videndo praesentiam suam, te sustentando potentiam suam, te mulcendo, te amplexando, te adoptando in filium gratiam suam. O anima, cur longa vota
facis,

facis, cum Deum tam propè sit? quid speras gaudia alia, cum Deus adest? solatium vicinum habes tuarum afflictionum, quid tristaris? perfugium & asylum propinquum est tuarum calamitatum, quid times? Amet affectus tuus, amplectatur & osculetur Patrem amantissimum, in cuius gremio sustentaris & foueris: cuius memoriâ & deliciis obliuiscere omnium. Considera te coniunctiorem Deo quàm fratri tuo, quàm matri, quàm patri: cognatio enim & proximitas inter te & Deum, maior est quàm inter filium & parentem. Habe semper præsentem eum, qui tot modis præsens est. Vt speculum id fit, cui præsens fit: sic sancta anima quodam modò diuina fiet, si Deum præsentem habeat.

Hæc præsentia Dei est vitalis actio gratiæ: tam diu viuit actu & expergefata anima sancta, quam diu diligit & recordatur Dei, siue cum in consideratione eius occupatur, siue in opere pro gloriâ eius. Quemadmodum enim Deus non tantum præsens est nobis per essentiam suam & cognitionem, sed etiam per potentiam, & operationem: ita optimum genus præsentia Dei est, per operationem bona opera faciendo. Quis non operabitur pro Deo, qui pro nobis omnia in omnibus operatur? Non tamen, si cesset anima, mortua erit peccato; sed perinde erit ac qui dormit,

mit,

432 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
mit, qui non est mortuus, sed vitâ non frui-
tur: sic anima oblita Dei, licet non mortua
sit, tamen velut sopita non gaudet fructu spi-
ritualis vitæ. O quantum viuet, ô quot tem-
pora implebit memor Dei, quæ passim amit-
tunt etiam spirituales! Hæc præsentia Dei est
etiam sensus gratiæ; alioqui velut paralytica
iacet anima. Paralysis morbus est, non mors,
sed sensu artus priuat & functione vitæ: otio-
sa est tunc vita & gratia, cui non est memoria
Dei, siue in opere, siue oratione.

Vna palma ad præsentiam solùm alterius
fructificat, & anima ad præsentiam Dei om-
nes fructus facit. Sine præsentia solis omnia
sunt obscura, & nihil pulchrum: præsentia
Dei venustissima & illustrata est anima. Ele-
menta non possunt ferre absentiam sui cen-
tri: parem impetum anima in Deum habeat.
Sicut lapis, si in aëre suspendatur, semper ser-
uat propensionem ad terram; & cum relin-
quitur, statim ruit: sic anima amans Dei, et-
iam cum separatur à quiete suâ ob occurren-
tia officia vitæ necessaria aut status sui, etiam
ibi anhelat ad Deum tacito affectu & velut
connaturali; & statim relicta sibi finitis oc-
cupationibus confugit ad centrum suum, in
sele colligens in intimis recessibus cum Deo,
vt quoad possit similis sit anima Angelis Dei,
qui semper vident faciem Patris, & in quam
desi-

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. IV. 433
desiderant respicere : quo desiderio plus &
crebrius recreari oportet , quàm respiratio-
ne cor.

CAPVT XV.

*Quòd amanda sit incomprehensibilis
bonitas Dei.*

Quid tibi, & mihi, qui sum abyssus ma-
litiæ, ô Bonitatis pelagus, vt me ames?
Similis similem amat : quomodo tu optimus
diligis me pessimû? Ab omnibus pulchriora
diliguntur : tu pulcherrimus optas à me vilif-
simo & horribili amari. O amor mundi, quid
tibi & mihi, qui debeo esse odium & horror
mundi? Quid est, quòd mihi præcipias te a-
mare? cur opus erat hoc mandare? quid est,
quòd roges & sollicites tot artibus? O sollici-
tatio & vox dulcissima, Fili præbe mihi cor
tuum! ô petitio surdis hominibus repetita!
in singulis creaturis temet exhibes, prospici-
endus passim per naturæ transfennam, hac
amabilissimâ postulatione liquefcens, dum
requiris me. In omni creaturâ occurris mihi,
vt per omnes id petas; toties amorem tuum
erogans, & amorem meum rogans. Quam-
cumque fenestram aperiã, ades amator,
stans post parietem, respiciens per fenestras,
prospiciens per cancellos. Si videam, si au-
diam,
E e diam,